

Hieronder kort wat indrukken. Ik kan het effect van deze ontmoeting op mij samenvatten met volgende citaat: 'Hier stond ik even stil, dat was een hele vooruitgang.' – Berthold Brecht

De kennismaking met Burundi en vooral met zijn mensen, waren één groot geschenk, een boost in leren aanvaarden en gelukkig zijn met wat is en van daaruit de moed te vinden om een goed antwoord te geven op het appèl van anderen.

Hopelijk kan je iets met deze woorden.

Burundi

na een eerste kennismaking is voor mij

rood | wit | groen

de driekleur van de nationale vlag

en een veelkleurig feest voor de zintuigen, voor het hart en voor de juiste spirit

GROEN

België, land van 50 tinten grijs. Letterlijk maar vooral ook in de mentaliteit van veel Belgen die vooral naar de schaduwzijde van de dingen kijken maar vergeten dat er nooit schaduw is zonder zon.

Burundi, land van 5000 tinten groen en voluit leven in en met de zon.

De overweldigende natuur leidt hier nog het levensritme. Mensen hebben voeling met de natuur, hebben de natuur nodig en koesteren ze als hun bondgenoot.

Als groentje in dit onbekende land, raakt de kracht van dat groen me tot in mijn tenen. Het heet me welkom in al zijn pracht.

Groen is de kleur van hoop, van trouw en van vertrouwen. Ik begrijp het als ik hier rond loop, die waarden hangen er inderdaad in de lucht. Het was voor mij een gewaarwording van iets wat ik sinds mijn jeugd wat verloren was: het vertrouwen dat het altijd wel weer goed komt, dat er na elke regenbui wel weer ergens fris groen opduikt en groeit.

WIT

Ik werd er naartoe gezogen en zal het beeld nooit vergeten. De ogen van Burundezen. Helder wit met een uiterst donkere kern. Het wit in de ogen van de Burundezen doet me de filosofie van Lévinas aan den lijve ondervinden: het gelaat van de ander doet appèl op mijn verantwoordelijkheid. Lachende ogen, vragende ogen, hongerige ogen, boze ogen, de-kat-uit-de-boom-kijkende-ogen, intelligente ogen, hartelijke ogen,... de donkere iris verradt hoe dan ook een geschiedenis vol verhalen, een niet zo gemakkelijk te doorgronden diepgang maar het wit straalt van kracht.

Het leven in al zijn essentie en puurheid. Zoals de witte doopkleedjes van de kindjes wiens doopsel we mee mochten vieren. Burundi, het land waar de piramide van Maslow heel duidelijk is. Waar er meer sterren aan de donkere hemel fonkelen dan waar dan ook.

ROOD

Moeder aarde kleurt hier rood. La terra rossa. Voor de Burundezen niks speciaals, voor mij onvergetelijk en vol van symboliek. Dit stukje rode aarde kleurt je ziel voor altijd rood. Nat plakt de kleiachtige grond aan je voeten, willen of niet. Droog wringt het rode stof zich overal in je huid en haar om nooit meer los te laten en tot in België je huid en kleren te kleuren.

Rood, kleur van het hart. Van bloed en bloedvergieten, van bloed als levenskracht, van lippen en liefde, van solidariteit. Van een goed glas wijn, van rode avondzon, van hun laatste rooie cent, van rozen met doornen. Van een nieuw ontstane liefde tussen hen en mij. Maar de Burundezen zouden me onmiddellijk corrigeren en zeggen: er is geen hen en jij, enkel wij. 😊

Vriendelijke groet

Nancy Fobe